

Một chuyến xe

Tác Giả: Theo Nhân Thân.

Thứ Tư: 01 Tháng 9 Năm 2010 21:53

Tôi là một tài xế taxi. Không nhiều tài xế nhàn làm việc ca đêm.

Riêng tôi, vì cuộc hôn nhân mãi tan vỡ với Rachael nên tôi đành ý. Và với khách của đêm cuối năm này tôi là trong tôi một nỗi lòng đáng buồn.

Tôi nhận được lời nhắn vào lúc 2:30 sáng. Tôi dùng xe, xung quanh vẫn tối đen, chỉ thấy ánh đèn hắt ra từ một cửa sổ nhỏ ở tầng trên. Bình thường, cũng như một tài xế taxi khác, tôi chỉ bám còi một hai lần, đợi một chút, nếu vẫn chưa thấy khách ra thì lái xe đi.

Nhưng không hiểu tại sao lần này, tôi lại ra khỏi xe, bước lên bậc tam cấp. Không khéo ngó vào ta còn mình giúp, tôi nghĩ vậy và gõ cửa.

- 'Xin chờ một phút' – một giọng nói run rẩy cất lên. Sau một lát yên lặng, cửa mở. Một bà còn nhỏ bé đứng trước mặt tôi, mặc một chiếc váy hoa, đội mũ như có một chiếc che mặt. Chiếc vali nhỏ đặt dưới chân.

Căn phòng phía sau lặng lẽ trông như không có ai đã nhiều năm. Tôi cố đi đến cửa để nhìn ra ngoài.

- 'Cậu mang đồ ra xe giúp tôi được không?' - bà cười hỏi. Một tay tôi nhấc chiếc vali lên, nó còn nặng, còn tay kia thì khuynh ra cho bà cười vui. Chúng tôi đi rồi thì chầm ra xe.
- 'Cậu tốt quá!', bà cười nói như nhàng một không nhìn vào tôi, tựa như đang nói với một ai khác.

Khi chúng tôi vào xe, bà đưa cho tôi đưa chìa khóa và nói:

- 'Cậu có thể đi xuyên qua khu chợ cũ được không?'
- 'Nhưng đó không phải là đường nguyễn nhật, cậu à!'
- 'Tôi không vui mà!'. Nguyễn là một lát, bà nói tiếp: 'Tôi đang đến vì bạn đường lão!'

Một bà long lanh: 'Thế cũng tốt! Đường nào thì bác sĩ cũng nói rằng tôi không còn sống được bao lâu nữa.'

Tôi tốt đường hỏi đo cây số và hỏi: 'Đầu tiên cậu muốn cháu đưa đi đâu?'

Hai tiếng đường hỏi, chúng tôi đi lòng vòng quanh thành phố. Bà cười cho tôi tòa nhà bà từng làm việc, khu chung cư vui nhộn bà đã thuê khi học mới cấp.

Bà báo tôi đường là trước mặt cửa hàng nơi tôi tới đây là sản phẩm, bà vui đến khiêu vũ khi còn thiếu nữ. Thế nhỡ đường bà báo tôi đi chầm qua một tòa nhà hay một góc phố cũ-cũ-t-à-đó đường là trong bóng tối và im lặng.

Khi nhìn ánh mặt trời đầu tiên xuất hiện phía chân trời, bà cười đột nhiên nói 'Tôi mệt rồi, chúng ta đi thôi.'

Chúng tôi đưa chìa khóa mà bà đưa cho tôi mà không nói thêm câu nào. Đó là một viên đi đường dành cho những người già không nên ngừng tựa. Hai người hỏi lý và một chiếc xe lăn đã chờ sẵn ngoài cửa. Bà cười đường bước, vội rút ví ra, vội hỏi tôi, đưa đường: - 'Tôi phải trả cậu bao nhiêu?'

- 'Không gì cả, cậu à!' - Tôi nói
- 'Cậu cũng phải kiếm sống mà' - Bà cười hỏi, giọng vui đến đường, tuy nhiên không có chút ngạc nhiên nào.
- 'Sẽ còn những hành khách khác mà cậu' - Tôi trả lời.

Một chuyến xe

Tác Giả: Theo Nhân Thân.

Thứ Tư, 01 Tháng 9 Năm 2010 21:53

Bật giác, tôi cúi xuống ôm lấy bà c. Bà cũng ôm chặt tôi.

- 'Cũ đã cho tôi rất nhiều' - Bà c nói - ' Cảm ơn cũ'.

Tôi siết chặt tay bà c rồi quay ra. Trĩi vẫn còn mặt i. Sau lưng tôi, cánh cửa vẫn đứng u dđng đã đóng i. Đó cũng là âm thanh khép i mĩt cuối cđĩ.

Cũ ngày hôm đó tôi không đón thêm mĩt hành khách nào nữa, tôi lái xe đi lang thang, đĩm chìm trong suy nghĩ, rồi bỗng khoản tĩ hĩ: Đĩu gì sũ xũy ra nũ bà cũ gũp mĩt tài xũ dũ dũ n, hoĩc đang nóng vũĩ trên chuyũn xe cũĩ cùng?

Đĩu gì sũ xũy ra nũ tôi bóp còi rồi bĩ đi hoĩc tĩ chũĩ tuyũn đũng đũc biũt cũa bà cũ ?

Và bật giác tôi cũm thũy mình hũnh phúc xiũt bao... Ít ra tôi hiũu rũng sũ cũ đũn trong trái tim cũa mĩt ngũũĩ tũng bũt hũnh nhũ tôi vũn còn rũt nhiũu yêu thũũng. Và vì thũ mũĩ cánh cũa vũn chũa hũ khép i

(Nguũn hình: Nursing Homes, Google)